

“Ara mateix els grups catalans no estem per conquerir nous mercats”

El camaleònic Marc Parrot acaba de publicar ‘Interferència’, el seu segon disc en català. En plena promoció, el músic de Tiana ens parla del seu nou treball i adverteix que li volia donar una sonoritat diferent. El resultat és un disc en què ha arraconat la tecnologia. I és que passa de modes i estils. Ell és així. Sempre innovant.

El primer senzill del disc, *Ulleres per veure-hi malament*, és una declaració d'intencions, una crítica a la realitat que us envolta?

—És un joc de paraules. Normalment la gent es posa unes ulleres per veure-hi bé, però a vegades la realitat no és tan bonica com hauria de ser i llavors m'agradaria tenir unes ulleres que deformessin la realitat d'una forma ideal. No faig una enumeració de les coses que no m'agraden, sinó que dono pistes de com haurien de ser unes ulleres per veure-hi malament i deformar la realitat.

—I quan us les posaríeu, aquestes ulleres?

—Tots tenim la nostra pel·lícula de com ens agradaria que fossin les coses. No m'agrada que els diners passin per sobre de les morals i de les ideologies perquè es perden molts valors. Destruïm el medi amb la construcció. Confiam en gent perquè ens governi i els països acaben actuant com empreses. Al final es fan coses incoherents des del punt de vista moral per diners. Veure la realitat des del cor, això seria l'ideal.

—La *Interferència* amb què anomenau el vostre disc parla de la comunicació?

—Em refereixo a la interrupció d'alguna cosa. No ha pas de ser negatiu. Una interferència pot ser positiva perquè potser sents alguna cosa que no t'esperaves i que t'agrada. Aquesta interferència tecnològica la pots portar al terreny vital, quan de sobte alguna cosa et crida l'atenció i et fa obrir els ulls.

—En aquest nou disc utilitzeu instruments antics. És un retorn a l'essència del rock?

—És el gust per una estètica determinada, no tan sols del rock. Hi ha una part més abstracta del so que m'agrada donar a les cançons. Aquest disc no podia sonar gaire net ni luxós, no podia sonar digital. I per treure aquest caràcter pornogràfic que té la tecnologia una bona solució era buscar instruments antics. Tenen el so particular i, amb el pas dels anys, molts ja fallen i els seus defectes són com interferències positives perquè donen la seva opinió. Tinc un teclat dels anys 60 en què no toquen totes les notes. I m'encanta perquè algunes coses no te les deixa tocar. També tinc un piano de final del segle XIX que té una sonoritat preciosa. La meua guitarra sí que és més de l'època del rock&roll dels grups que m'agradaven.

—Aquest tomb respon al vostre afany d'innovar constantment?

—Hi ha una voluntat de provar coses noves. M'agrada trobar maneres diferents de dir allò que sento. Aquest disc ha estat més elaborat perquè feia una temporada llarga que elaborava els discos amb el mateix equip de gent i no em volia repetir. Ha estat una feina extra.

—Dieu que mireu de fer música per sobre d'estils i modes. Com s'aconsegueix això?

—Tenint clar què hi pots aportar, buscant la peculiaritat, la teua personalitat, resignant-te a reconèixer que és un camí llarg on a vegades et sents acompanyat perquè has connectat amb la gent i a vegades et sents sol.

—Quan vau publicar el disc anterior, *Mentider*, vau dir que cantar en català era un experiment. En deveu haver quedat satisfet, perquè ara en traieu un altre.

—Molt. M'he trobat molt còmode escrivint en català. Em satisfà que en un sol dia ja tingui un enregistrament de la base amb una veu de referència. En castellà aquest procés era més lent. El català té molt més interioritzada la musicalitat i hi ha menys traducció d'allò que sento a allò que escriu.

—Conscient que se us tanca el mercat espanyol tenint en compte que amb l'anterior disc no vau fer cap concert a Espanya?

—També sóc conscient que al mercat català em sento més al meu lloc. D'entrada és un mercat independent i competeix amb gent que t'agrada, amb qui comparteix referències perquè tots hem begut d'unes fonts semblants. És un mercat en què em sento còmode. Des del punt de vista més pràctic estic en un punt hedonista i de la mateixa manera que vull gaudir amb la meua música també m'agrada una gira propera perquè no m'altera tant la vida.

—Potser s'hauria de potenciar un veritable mercat cultural català que abracés tots els Països Catalans?

—Sí, però és utòpic. Reprenent el tema de la macroeconomia, tenim un mercat que és petit. Si existeix una escena catalana és per la voluntat dels artistes i una mica per l'ajuda institucional. El poc esforç que es pot permetre el fa dins del territori catalanoparlant perquè és on més ressò pot trobar i on li pot resultar més rendible, que no ho és. Ara mateix no estem per conquerir nous mercats. I menys en el camp de

EL TEMPS

la música, on hi ha indústries tan fortes com l'anglosaxona. A la indústria espanyola li ha costat molt fer-se un lloc i acostumar-se a la sonoritat del rock en castellà. Imagina't la quantitat de diners que costaria fer això en català. Malauradament, tot és una qüestió econòmica.

La gent no està acostumada a escoltar música en català i perquè ens pareixin atenció hi hauríem d'invertir uns diners que no hi són.

—**El desinterès del públic espanyol pels grups que canten en català és una qüestió política o cultural?**

—De tot una mica. La música en català no té un discurs polític com en podia haver tingut en unes altres èpoques, com ara a la transició, en què els grups cantaven en català com una manera de reivindicar la cultura i per oposar-se al franquisme. Aleshores hi havia més predisposició a fora i certs sectors polítics els donaven suport. Ara el discurs és molt més artístic. Les institucions espanyoles no tenen cap interès per la nostra música; ens ho hem de fer nosaltres sols. Hem de lluitar perquè les institucions d'aquí siguin conscients que és un bé, una riquesa que cal defensar.

—**És molt difícil viure cantant en català?**

—En deuen viure tres o quatre; la resta anem fent equilibris. Hi ha temporades que van millor i algunes altres que van pitjor. El problema és que molta gent amb possibilitats es queda a mig camí i no pot seguir.

—**Quins grups de l'escena catalana destacaríeu actualment?**

—Uns quants, especialment Antònia Font, perquè amb el temps han sabut arribar al públic amb una proposta absolutament peculiar i amb molta qualitat. També grups joves que apunten molt bones maneres, com ara Mazoni, San Josex, San Pedro, Le Petit Ramon.

—**L'indie sembla que és l'estil que més triomfa ara mateix.**

—L'escena catalana és *indie*. Agafes el que pugui ser número 1 del mercat espanyol i et pots trobar Andy Lucas. En canvi, aquí, Els Pets, és rock i vénen d'una escena alternativa.

Xavier Tedó

FESTA DEL MOST DEL 3 A L'11 DE NOVEMBRE **34 EDICIÓ**

La Ràpita - Santa Margarida i els Monjos